

udenlandsk Magt denne Gang synes at være alvorligt ment, idet der ubestrideligt blev ført Forhandlinger mellem de respektive Regeringer desangaaende.

Tages altsaa dette for givet, bliver Spørgsmaalet: Har Kolonialraadet under saadanne Omstændigheder Ret til at udtale sit Synspunkt om denne Sag? Han kunde for sit Vedkommende ikke indse andet, end at Raadet havde denne Ret, og han vilde yderligere tilføje, at det ogsaa var dets Pligt at udtale sig. Kolonialraadet repræsenterer Befolkningen, og det har ikke alene Ret til, men det er ogsaa dets Pligt at udtale denne Øs Befolknings Mening og Ønsker. Dersom en Komite som dette Raad ikke kunde tage Initiativet i Sager af saa stor Vigtighed som denne, saa fortjente det ikke at kaldes et Raad. Hvad maatte Danmark ikke tænke om os, dersom vi, Folkets Repræsentanter, ikke paa den ene eller anden Maade udtalte os om denne Sag, saaledes som Spørgsmaalet staar for Øjeblikket? Dersom vi skulde blive solgte imod vort Ønske og, som vi tro, imod de sande Interesser af Befolkningen i dens Helhed, og uden at vi have udtalt os med et eneste Ord om Sagen, vilde saa Danmark ikke være berettiget til at sige: Der behøves ingen Undskyldninger for at sælge en Befolkning med saadanne Repræsentanter, der saa og vidste, hvad der gik for sig, og som var Vidne til de ihærdige Forsøg af nogle faa Personer, der forsøgte at lave en Forretning, og som, skønt de ikke kunde andet end misbillige Salget, og skønt de vare vidende om, hvad Danmark ikke vidste og ikke kunde formodes at vide, saa dog aldrig aabnede deres Mund for at tale, hvor de have Ret til at tale, og hvor deres Ord vilde have en vis Betydning. Det Skridt, som Kolonialraadet er ved at tage i denne Sag, er ganske naturligt, idet det er dikteret af Loyalitet og af Interesse for Koloniens Velfærd. Foruden dette Argument, som i og for sig selv er stærkt nok, saa er der et Præcedens med Hensyn til det foreslaæde Skridt; thi i 1852 under den første Session af Kolonialraadet for de dansk-vestindiske Besiddelser indbragte det 3die Medlem for St. Thomas et Forslag, der gik ud paa, at Raadet — eftersom det ved Artikler, der havde staaet i danske Blade var blevet bekendt, at det var blevet forsøgt at bevæge nogle af Kandidaterne, der stillede sig til Valg til den danske Rigsdag, til at løve, at de vilde stemme for Forholdsregler, der havde til Øjemed Salget af de dansk-vestindiske Besiddelser — skulde erklære alle saadanne Projekter for uretfærdige og utilstedelige, samt udtale, at det var dets faste Bestemmelse at opretholde uforringet og udeleligt det nationale Baand, hvormed disse Øer vare bundne til Danmark, og endvidere bestemme, at en Erklæring i fornævnte Retning skulde publiceres i de ledende Blade i Kjøbenhavn. Guvernør Feddersen udtalte sin fulde Sympati med Raadets Forslag, men raadede Raadet til hellere at indsende et Andragende direkte til Tronen. Der blev derpaa valgt en Komite, men da imidlertid det Forslag, der var indbragt til Rigsdagen, blev forkastet, saa udtalte Komiteen i sin Beretning, at et Andragende nu vilde være unødvendigt, og at den ansaa det for tilstrækkeligt, at Raadet gennem Hans Majestæts Repræsentant Guvernøren skulde udtale den paa de danske Kolonier bosatte Befolknings faste Tro, urokkelige Overbevisning og inderlige Ønske om, at det allernaadigst maatte behage Hans Majestæt aldrig at lytte til noget Forslag angaaende Overdragelse eller Salg af Øerne. Der kan ikke være mindste Tvivl om, at Omstændighederne ere langt mere kritiske nu end den Gang, da der blev taget en saa bestemt Beslutning af Raadet. Man vil have lagt Mærke til, at det nuværende Gouvernement har meddelt Raadet, at den ikke har nogen som helst Meddelelse at stille Raadet om forannævnte Spørgsmaal, og at den ikke vil være til Stede ved Mødet; hvilket vil sige, at Gouvernementet ikke vil foretage noget som helst Skridt i Sagen, og at